

אבי ולמן, העולם הזה

גל לבירן:

„זהו ספורט שירגיע את הישראלי חסר-המנוחה!“

גל לבירן וג'וני אגדס שאמו להיכנס לספר-השיאים של גינס. הם החליטו לחבוט את כדור-הסקווש לארבעת ק"ר רות האולם במשך 134 שעות (שעה אחת מעל השיא הקיים). במרתון-סקווש כזה זכאי צמד-השחקנים לחמש דקות של הפסקה אחרי כל שעת-מישחק. ג'וני החליט להפסיק את המיבצע אחרי 87 שעות. שאלתי את גל לבירן:

● האם בכך תם עבורך הניסיון להיכלל בספר-השיאים של גינס?

עדיין לא גיבשתי ריעה לגבי ניסיוני השלישי. כתחילת השנה שחלפה ביצענו את הניסיון הראשון, שהיה מוצלח יותר. חבטנו בכדור-הסקווש במשך 106 שעות, כששיא-העולם היה 126 שעות.

● יש אנשים האומרים שסקווש הוא מישחק לב-עלי תרמה הכלכלית-החברתית הגבוהה.

במצאיאת הישראלית כיום, זה נכון. למעשה המישחק מתאים לכל בעלי רמות-ההכנסה השונות.

● מה המחרים של האמצעים והעזרים החשובים, שבהם משתמש שחקן הסקווש?

נעלי-סקווש עולות בערך 100 שקל, ורקטה בין 50-250 שקל. אדם השוכר אולם לשעת-מישחק במועדון שאני שייך אליו בהרצליה ישלם שמונה שקלים, ואילו חבר במועדון ישלם מחצית מסכום זה. זה רק מחוק את מה שכבר אמרתי, שהמישחק מתאים לכולם ללא כל קשר למצב הכלכלי שלהם.

● מדוע הסקווש בישראל אינו סופרלרי?

הספורט בישראל אינו מפותח מספיק, וזו אחת הסיבות לכך

סקווש

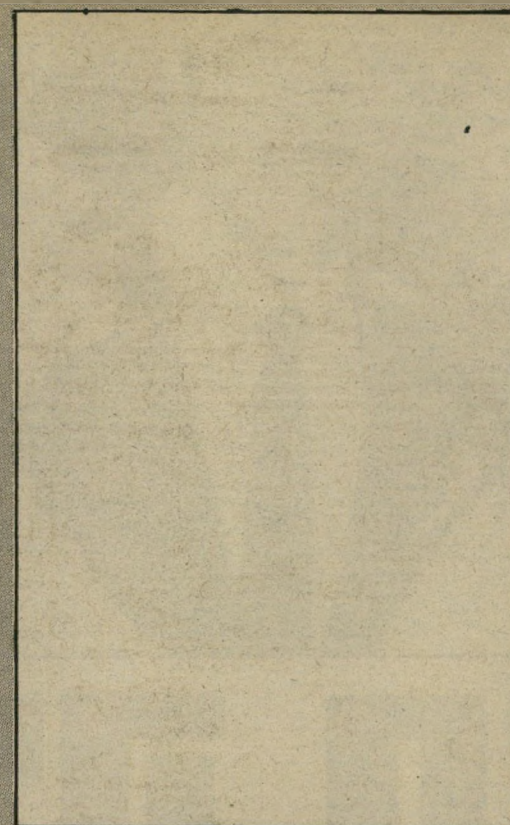
הסקווש הוא בחיתוליו. חוסר-המודעות לענף-ספורט זה נובע מבעייה אובייקטיבית של אי-חשיפה תיקשורתית. קשה לצוות טלוויזיה לסקר שעת-מישחק באולם קטן, סגור, כשאופן המישחק מהיר מאוד.

● האם זה יכול להצליח בישראל?

בוודאי! זה מישחק נוח מאוד, כי במשך שעה אחת בלבד עוסק המתאמן בספורט, מתקלה וכבר הוא פנוי לעיסוקיו. ניתן לקבוע שעת-מישחק במשך כל שעות-היום ללא תלות במזג-האוויר.

● האם סקווש מתאים לאופיו של הישראלי המדי-מוצעי?

בהחלט! אנו עם מתוח ולא-שקט בגלל בעיות כלכליות, חב-רתיות וביטחוניות קשות. זה ענף-ספורט שבאמצעותו ניתן להגיע לשחרור ולפורקן-ממתחים. למעשה מקור המישחק היה בבית-סוהר אנגלי, שבו איפשרו לאסירים להשתחרר ממתחים על-ידי חבטות בכדור-עץ. מאותה תקופה הוכנסו שינויים רבים, שיכ-לולים ותיחכומים, עד שקשה למצוא דימיון בין המקור לקיים כיום. (עודד רכסמן)

ס.ט.:

„אנחנו רוצות להיכנס להריון אבל בלי לשקוע בחובות!“

אולי אין בזה עניין ציבורי רחב, אבל כמה עשרות נשים בתל-אביב מרגישות שסידרו אותן בגדול. אלה הן נשים, תושבות תל-אביב, המנסות להיכנס להריון בעזרת הפריית-מבחנה. עד היום הן קיבלו את הטיפולים בבית-החולים „הקריה“ בתל-אביב, הנחשב כמקום מצויין לעניין זה, ללא תשלום, כלומר, על חשבון קופת-החולים שבה הן חברות. לאחרונה הופסק הטיפול לחברות קופת-חולים ונאמר להן או לפנות לבית-חולים אחר, בפתח-תיקוה, או לשלם בעצמן עבור כל טיפול כ-2500 שקלים.

פגשתי את אחת הנשים והיא היתה מאוד מזורמת על כי מילחמות בין בתי-חולים וקופת-חולים אולי יפגעו ב-סיכויים שלה להגשים את החלום וללדת ילד.

מה בדיקת הבעיה, למה פתאום אתן צריכות לשלם סכומים עצומים מאלה עבור הטיפול?

מה שאמרו לנו זה שפשוט קופת-חולים לא מעבירה את הכסף ולכן אנחנו „נענשנו“.

● אבל אינן עדיין יכולות להמושך את הטיפול בחינם בבתי-חולים אחרים?

כן, זה נכון, אבל כפי-שולים האלה, הרופא שלך הוא האלוהים, ואחרי שרופא מסוים מטפל בך שלוש שנים והוא יודע עליך כל מה שצריך לדעת, ויודע איך הנוף שלך מגיב, וראה את כל הבריקות שלך, את לא תעזבי את הרופא הזה ותעברי לאחר, כי זה נראה לך כאילו את מתחילה הכל מחדש, ונשים, כידוע לך, לא נשטות יותר צעירות וכשחן רוצות להיכנס להריון גם עניין הגיל קובע.

נשים

● כמה פעמים צריך לעבור טיפול כזה עד שניתן להריון?

זה כמובן מאוד אינדיבידואלי. אחוזי ההצלחה עדיין קטנים. אני אישית כבר עברתי חמש פעמים הפריית-מבחנה, ואילו כל טיפול כזה היה עולה לי 2500 שקלים, אני מניחה שהייתי חושבת חמש פעמים על כל פעם, ואולי לא מנסה כל-כך הרבה פעמים.

● ואת תמשיכי ותשלמי עכשיו את הסכום המבו-קש?

אני אישית אנסה רק עוד פעם אחת, ועבור הפעם הזאת אני אשלם. אין לי ברירה, אבל נשים הנמצאות עכשיו בטיפולים הראשונים מודאגות מאוד.

● אז למה לא הלבנתן לקופת-חולים ועשיתן צע-קדת?

דווקא כן הלכנו, אבל אמרו לנו, פתח או יותר, „זה מה יש“, ואין לנו כוח נגד קופת-חולים, אנחנו בסך הכל רוצות להיכנס להריון, בלי לשקוע בחובות. ואנחנו, אנב, משלמות קופת-חולים כזמן, כבר שנים. (דניאלה שמי)

נועה ארבר:

„האמריקאים עדיין אוהבים מלמלות, פנינים ונוצצים!“

טקס חלוקת-האוסקר נערך בהוליווד בשבוע שעבר. אי-רוע שאליו מתכוננים שחקני ועושי הקולנוע במשך כל הש-נה. הפרסים חולקו, דמעות שימחה ועצב נשפכו. אבל מע-בר לפרסים ולהישגים בקולנוע, טקס חלוקת-האוסקר הוא תצוגת-אופנה מיוחדת במינה. מי שהיתה בין הקהל הפעם היא עיתונאית-האופנה והמעצבת נועה ארבר, שממנה ביי-קשתי סקירה קצרה על חידושי-האופנה.

לא היו שום חידושי-אופנה. באירועים הרבה פחות תגיגיים — בלוה-טקאלה במילאנו, למשל — מתלבשים הרבה יותר יפה ומעניין, ואפילו זוהר, מאשר בטקס האוסקר.

לפי מה שראיתי, אני חושבת שרוב התילבושות היו של מעצבי אופנה אמריקאיים, וזאת אופנה שונה מזו המוצגת במילאנו או בפאריס כל שנה. האמריקאים עדיין מאוד אוהבים מלמלות ופי-נינים ושאר נוצצים.

● האם היתה תילבושת אחת מיוחדת, שצדה את עיניך?

דווקא התילבושת של מריל סטריפ, שהיתה פשוטה להרהים, ועל כן יפה במיוחד.

האוסקר

● היו גם תילבושות מגוחכות?

בוודאי. הרבה. למשל ג'ודי פוסטר, מי שזכתה בפרס השחקנית המצטיינת, לבשה שימלה בצבע תכלת עם משהו מאוד מצחיק על הישכך. ככלל, הכוכבות כנראה מאוד אוהבות תילבושות עם השי-פעה של תחילת המאה.

● מה לבשו הגברים?

כולם נראו כאילו קנו את אותו טוקסידו, באותה החנות. ההברל היחיד, אם היה, היה בצבע הפפיון. ממש שטאנץ.

● מה שאת אומרת זה שכתצוגת-אופנה זו לא היתה הצלחה גדולה?

בפירוש לא.

● ומה את לבשת?

מיכנסי-מישי שחורים וחולצת-מישי של אופנו איילת, בתוספת תכשיט יפה מתוצרת הארץ, ואני מוכרחה להגיד שהרגשתי מאוד נוח בתילבושת שלי, בין כל הנוצצים. (דניאלה שמי)